

(Kort bemærkning).

Merethe Due Jensen (KRF):

For det første vil jeg sige, at det er lidt underligt, som hr. Holger K. Nielsen blander tingene sammen. Jeg vil godt lige citere, hvad jeg sagde: »Kristeligt Folkeparti er villig til at se på, om der kan ændres i systemet under hensyntagen til de svageste grupper« – under hensyntagen til de svageste grupper!

Atli Dam (S):

Hr. formand! På grund af en alvorlig økonomisk krise er Færøerne fortsat i fokus, desværre i dag på en helt anderledes ubehagelig, sørgelig og negativ baggrund end for få år siden, en baggrund, der desværre sløres af en ud over alle grænser usaglig mediedækning, der forperster et traditionelt godt forhold imellem to folk, forstærker krisen, forringer Færøernes kreditværdighed og til dels hindrer rationelle og rimelige tiltag til genopretning af Færøernes økonomi.

Det er derfor positivt, at der nu udfoldes bestræbelser på at give beslutningstagere vedrørende denne krise et bredere spektrum af informationer, der mere eksakt klargør årsager og virkninger i udviklingen, og som kan gøre det muligt at tænke fremover mod varige og holdbare løsninger.

Det høje Tings Politisk-Økonomiske Udvalg har just aflagt et studiebesøg på Færøerne og skulle stå væsentlig bedre rustet til behandling af de forslag til aftaler, som regeringen og landsstyret måtte kunne forhandle sig frem til at foreslå.

Som enkeltpersoner vil medlemmerne således også – såfremt de ønsker det, og det tvivler jeg ikke om – kunne bidrage til at uddybe problematikken, korrigere vildfarelser og svare igen på de vildeste overdrivelser.

Vi har haft et forklaringsproblem i forbindelse med de meget komplekse forhold, som krisen hviler på eller er genereret ud fra. At afhjælpe dette har tilsyneladende ringe nyhedsværdi, er besværligt og kræver research, analyse, kvalifikationer og arbejdsindsats. Desværre synes spalteplass og sendetid at være så kostbare ressourcer, at underholdningsværdien og sensationsjagten prioriteres højere end oplysnings- og objektivitetshensynet. Det er ikke blevet bedre af, at enkelte politikere har slået politisk plat på den færøske krise og end-

da har været i stand til at trække positivt tænkende og seriøse mennesker rundt i manegen.

Den megen uro og usaglighed har kostet Færøerne dyrt. Den har påført os unødvendige ekstra omkostninger i kraft af ophævelse af lånearrangementer, der skulle have løbet længere, og opsigelse af løbende driftskreditter, der kunne have finansieret indkøb af fisk fra f.eks. Rusland til erstatning for den reducerede fangst i hjemlige farvande.

I juli måned blev der således oplagt adskillige tusind tons god, men billig russisk fisk på Færøerne, og i alt kunne man vel have indkøbt en 20.000-25.000 t torsk, men på grund af manglende finansiering måtte denne reeksporteres til Canada for en billig pris, hvor den så er forarbejdet til et konkurrerende element på vore i øvrigt trængte markeder.

Det, som det derfor nu drejer sig om, er at få skabt ro specielt i den finansielle sektor, så vi får tid til at færdigbearbejde de aftaler mellem Danmarks regering og Færøernes landsstyre, der kan sikre længere tid til afvikling af gælden og dermed afkortelse af krisens varighed.

Den vægnende erkendelse af, at det er nødvendigt at studere problemerne nøjere, som PØ-udvalgets rejse vel er et udtryk for, er derfor glædelig.

I går kom der yderligere en rapport vedrørende problematikken fra et af statsministeren nedsat udvalg til undersøgelse af mulighederne for genopretning af Færøernes økonomi. Personlig er jeg glad for rapporten, ikke fordi jeg kan tilslutte mig dens forslag umiddelbart – dem vil jeg naturligvis være med til at behandle og diskutere – men fordi den fylder langt mere, end hvad der hidtil har foreligget i debatten, idet den langt mere nuanceret fortæller om årsagerne til krisen.

Der er derfor håb om, at vi nu måske kan slippe for de forenklede råb om uansvarlighed, vildt overforbrug, kaos i forvaltningen og udnyttelse af overførselsindtægter fra Danmark. Disse råb har tilsyneladende haft til formål at korsfæste de 38 færøske politikere, der bemande Lagting og landsstyre. Vi har naturligvis et stort ansvar, men der er så mange elementer og samfundsområder – ikke mindst i den finansielle sektor, der er ret ustyrbar – der sammen med udefra kommende konjunkturfænomener har bevirket krisen. Denne forenklede konklusion og ansvarsplacering er derfor ikke dækkende.